

HORROR

DOBŘÍ
SOUSEDÉ

ADAM NEVILL

DOBŘÍ
SOUSEDÉ

Copyright © 2021 by Adam L.G. Nevill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3451-1 (pdf)

DOBŘÍ SOUSEDÉ

ADAM L. G. NEVILL

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

FØBØS

Pro Willa, Ashe a Elisu.

„Jisté je, že pohanská božstva existovala mnohem déle, než si myslíme... Kdo ví, zda neexistují dodnes?“

Vernon Lee („Dionea“)

NEŽ TO ZAČALO

V chodbě nehybně stojí osamocený muž, statné nohy má zabořené do zaprášených bot. Ponuré elektrické světlo připomíná vzdálené galaxie, jak se odráží ve smítkách z omítky na šedé kombinéze, která se mu napíná přes vyboulené břicho. Prsty má bělavé, jako by je někdo posypal moukou. Klesají pod tíhou náradí, které už nedokážou udržet. Kladivo svírá v uvolněné levé pěsti. Mezi prsty pravé ruky mu bezvládně visí sekerka.

Pod očima vytřeštěnýma hrůzou zasychá na lícní kosti slza krémové barvy. Rozšířené zorničky se upírají na to, co visí ze stropu.

Smyčka.

Strop je čerstvě nabílený a pod oprátkou stojí jeho vlastní skládací hliníkové schůdky. Cesta od kuchyňských dveří k popravnímu lešení je vystlaná složenými bílými prostěradly.

I šibenici si vyrobil vlastníma rukama.

Na léty zčernalé prkenné podlaze se v prachu z omítky, mezi odřezky dřeva a jazyky špinavých tapet povaluje všemožné náradí. Jedna polovina chodby je úplně čistá, s lesklým novým nátěrem. Druhé poloviny se štětec ani barva nedotkly už desítky let. Polovičatý dům. Současnost a minulost choulící se k sobě.

Smyčka a uzel jsou uvázané z bílého elektrikářského kabelu od světla – *kabelu, který tam včera sám provlékl*. Smyčku na konci kabelu ale neuvázał. Ani neví, kdy se tady objevila. Žije sám. Jiné ruce se však postaraly o to, že kabel, který měl do vstupního

prostoru vnést světlo, má teď rozlít strašlivou tmu. A v domě, jenž mu měl být domovem, za dveřmi, které zajistil zkříženými dřevěnými prkny, ho visící smyčka vyzývá, aby jí prostrčil hlavu a vyzkoušel si ji.

Nutkání zamrkat, aby ten výjev zmizel, nebo prostě zavřít oči přetlačuje tatáž síla, která ho přiměla dojít z kuchyně sem a spatřit *toto*. Jedna noha prostě následovala druhou a daly se do pohybu dřív, než opatrnost a zdrženlivost vypálily první varovné výstřely.

Mužovy rty se jen s velikými obtížemi pohnou, aby položily otázku sobě, domu nebo bohům. „Navléct? Jak...“ A pak, jako by se obracel na své neviditelné katy, jeho jazyk zformuje žalostnou prosbu. „Prosím.“

V jeho myšlenkách se odehraje zběsilý boj, načež tělo ztuhne. A jako člověk na ledě, jenž mu praská pod nohama, klopýtne vpřed.

Jedna špinavá ruka sebou škubne a upustí kladivo. *Buch*. Z druhé ruky vyklouzne násada sekery. *Křach*. A nohy se mu neúprosňe, proti jeho vůli, sunou po bílé plátěné cestě a nesou jeho těžké tělo vpřed.

Ke kovovým schůdkům, které stoupají k oprátce, jde neochotně. Tvář má vypouklou a fialovou jako ledviny, je vězeň, který se zoufale snaží osvobodit. Jeho vůli spoutává uzel ledového provazu, který se čím dál víc napíná a táhne ho k šibenici.

S nevolí stoupá po kovových schůdkách. Jeden, dva, tři, až na vrchol.

Vrz. Vrz.

Jeho hlas není nic jiného než vzduch vytlačený z píchlé duše: „Tohle ne... Půjdu... Slibuju.“

Jak se snaží vybalancovat svou váhu a zaujmout na plošině požadovanou polohu, šibenice zasténá. A jeho ruce, které by klidně mohly patřit někomu jinému, mu pečlivě obepnou krk smyčkou. Tvrdý uzlík mu zastrčí pod čelist. Pak mu kabel utáhnou kolem neoholeného krku a zátylku.

Zatímco bezmocně sleduje, jak se jeho první noha odvážně ocitá ve vzduchu, protesty žebříku utichají, jako by schody samy zadržovaly dech.

Pod jednou nohou cítí pevnou podložku a pod druhou nic, z tenkých rtů mu unikne zakňučení. Jeho první bota se ještě víc vysune a celou vahou vykročí do prázdna, čímž přinutí druhou botu k poslednímu kroku, který jeho nohy kdy udělají.

Ticho v chodbě naruší monotónní zvuk krouticích se vláken. Na hlavu oběšence se snese poprašek omítkového cukru.

Na světlé stěně, kterou tak mistrně natřel, se s vervou cuká jeho stín. Ocelové špičky hrabou ve vzduchu, gumové podrážky běží k nicotě. Pak jedna noha opíše půlkruh a odkopne schůdky. Zatočí se na škrticím lanu z pevného vodotěsného kabelu a jeho krví nalitá tvář se zatáhne. Slábnoucím zrakem, který se mu už zatemňuje pod nápořem krve, jež nemůže uniknout z lebky, sleduje, jak se od stěny u dveří do kuchyně oddělí bledá šmouha.

Ve stínech, které kalí viselcovo vidění, zůstává většina vetřelcovy postavy nezřetelná. Ale to, co je vidět, připomíná ptáka zkoumajícího své okolí. Pak se to zastaví. V pološeru to vyhlíží štihle a křídově, jako dívčí postava. Jen hlava je tmavá. A zarostlá, s příliš mnoha zuby.

Vetřelec stojí na jedné noze a ukazuje na oběšence.

Pohyb neslyšně dupajících bot jeho visící tělo otáčí, až se znovu ocitne čelem ke vchodovým dveřím, které nedávno zabarikádoval, aby *oni* nemohli dovnitř. S posledním kopnutím spustí na podlahu spršku moči a otočí se podruhé. Tentokrát však zbytky jeho zraku kloužou jen po holých stěnách a prázdné kuchyni. Nikdo tam není. Vůbec nic nevidí a pak zhasne i jeho vlastní světlo.

1

O šest měsíců později

„Tati! Tati! Jsi na řadě!“

Graceyina hlava se pohupuje na okraji Tomova zorného pole jako bledá koule vyzařující netrpělivost. Čtyřletá mysl za drobnými rysy dceřiny tváře je zabraná do hry. Byl to manželčin nápad, aby se Gracey na chvíli zabavila.

Teď je na řadě Tom. Už zase. Tak už to chodí, když je člověk tátou. Musíte být týmový hráč. Jenže Toma nic nenapadá, protože přemýšlí o jiných věcech. Jeho manželka i dcera sedí v autě s ním. Jsou ale tak trochu jako cestující stojící na nástupišti, rozmazaní při pohledu z rychle jedoucího vlaku myšlenek, který je rozdělen na několik vagónů.

On svou pozornost dělí mezi řízení neosahaneho auta, sledování navigace, aby nepřehlédl odbočku do vesnice, a myšlenkovou smršť ve své hlavě. Obrazy imaginárních katastrof a radostných událostí, které jeho rodinu čekají v novém domově. Přicházejí, víří, odcházejí, přicházejí.

Malé Gracey svou roztržitost nedokáže vysvětlit. Ani to, jak těžké je tomu všemu uvěřit. Že stěží dokáže vstřebat význam toho okamžiku pro jejich nový život, který už brzy začnou ve vlastním domě. Který jim patří. Je *jejich. Domov*. Takovou sílu to slovo mělo naposledy v době, kdy byl sám ještě dítě.

Tom se dnes necítí ve své kůži a uvažuje, že si musí vytvořit novou osobnost, která by se hodila k jeho nově nabytému statusu majitele domu. Jenže neví, jak má taková osobnost vypadat.

Dnes, s klíči a papíry od domu, má pocit, jako by vystoupil z temné místnosti, v níž jeho úzkost zastírala všechny tvary a detaily. Z místnosti, z níž chtěl vyjít už hodně dlouho. Stísněný prostor, který si pronajímal a který patřil někomu jinému. Domácímu, který mu kdykoli mohl nařídít, aby odešel, nebo mu naučtovat ještě vyšší sumu za to, že ten bezútěšný byt obývá. A přesto v něm ten neklidný, netrpělivý pocit čekání na odchod přetrvával i dnes ráno, jako by se mu nepodařilo víc než jen vstoupit do další podobné místnosti, v níž jeho úzkost zase zastře všechny tvary a detaily. Znovu od začátku.

Jistě si časem zvykne. Ale zrovna teď mu titul majitele domu přijde nemístný. Srovnání s jinými životními zkušenostmi z minulosti se na tuto situaci příliš nehodí, ale jsou to jediné, čeho se může chytit. Třeba setkání s Fionou, jeho ženou, po které tak dlouho a zpovzdálí toužil, ještě než spolu začali chodit. Čekal věčnost, než konečně sebral odvahu a pozval ji na rande, a z toho trápení ho bolelo břicho. Na první schůzce, když se její ruka bezděčně složila do té jeho, si uvědomil, že jsou spolu. Dala jeho životu nový směr, a ten byl mnohem lepší než cesta, po které se do té doby plahočil sám.

Gracey. Zázrak, kterému předcházely dva roky marných pokusů. Už to skoro vzdali, ale pak, o devět měsíců později, se celá zavinutá v bílé choulila v jeho náručí a poprvé na něj mrkala zastřenými očkami. Nikdy tak úplně nevěřil, že se stane otcem.

Splněné sny. Uskutečněné touhy.

Ale tohle...

Vlastní dům místo pronájmu od nedbalých a bezohledných lidí, místo života plného kompromisů a nespokojenosti? To byl nakonec cíl ze všech nejnáročnější. Kvůli penězům.

„Tatííí! Tak! Honem! Seš! Na řadě!

„Co kdybych hrála já?“ ozve se smířlivě Fiona.

„Ne. Teď je na řadě táta!“

Věci mají svůj řád, svá pravidla. Mnohá z nich nejsou nikde napsaná, ale existují. To vám řekne i čtyřleté dítě. A jemu podle tohoto řádu nikdy nemělo být souzeno vlastnit dům. Kvůli tomu, čím si prošel, aby svou budoucnost zvrátil, zestárl a sešel víc, než si kdy dokázal představit. Jen proto, aby se dostal právě do tohoto bodu, možná odpálil nejednu pojistku, kterou už nepůjde nahodit. Když teď má v kapse klíče, které ho tlačí a nepříjemně pálí na stehně, nedokáže přestat myslet na to, kolik musí vydělat, aby zaplatil řemeslníkům, a kolik peněz navíc bude potřebovat na opravy a úpravy, které musí provést sám, aby byl jejich dům obyvatelný. A má podezření, že v příštím roce si spálí pojistek ještě víc.

Jedno po druhém, kámo. Zvládneme to.

Tom se vytrhne z úvah nad sebou samým v polovičatém pokusu dát Gracey hádanku. „Něco, co začíná na...“ Nic nevidí. Jeho oči tékají přes čelní sklo, boční okno, pátrají. „Začíná na...“ Gracey ztuhne, sevřená zoufalou důležitostí toho, aby uhodla dřív než máma.

Kolem auta ubíhá rozlehlá zemědělská krajina. Ale je tu jen málo věcí, které by jeho dcera mohla hádat. *Tráva. Plot. Kráva. Dům. Strom. Brána. Silnice.* Všechno už řekli a uhodli. Nic jiného tu není.

Nikdy jsem tady neviděl živou duši. Na ponurých mokrých loukách rozdělených drátěnými ploty se nikdo neukazuje. Nikdo nepracuje za trsy živých plotů. Na obloze se kromě sporého přízraku vrány objevuje jen málo ptáků. Pokud jde o stromy, roste tu jen vřetenovité mláží, z něhož zbývají poslední kusy; lesy jsou ořezané na kost, aby uvolnily místo dalším prázdným loukám. A betonovým stavbám. Telegrafním sloupům. Odpadkům v příkopech u silnice. Rozevřeným zvířecím tělům na asfaltu, rozmazaným, rozježděným. Země bez přírody.

Obnažená. Křoviny rozhrabané, seškrábané. Všechno je to ošklivé a příliš uspořádané. Prázdné. Snad až industriální. Odštělené. Není tu jediné místo, kde by se něco mohlo uhnízdít, zakořenit, schovat. Všechno je zelené, ale zpustošené lidskou činností. Silně obhospodařované nížiny rozprostírající se kolem města. Ledový prstenec obklopující zčernalou planetu.

„Tati! Jsi na řadě!“

A pak přejedou hranici. A ocitnou se *ve svém*.

Není zřejmé, kdy přesně překonají předěl mezi bezútěšností a hojností. Silnice se zužuje a v jednom úseku se nad ní sklání několik dubových větví, které zatemní interiér auta. Pak se cesta svažuje z kopce a stáčí se na západ. Stačí jedna zatáčka a prudké stoupání a výhled se promění. Dokonce i Gracey zaujme kolotoč stínů a slunečních paprsků na svobodnější zemi i čelním skle.

I ta plochost se vytratí. Na obzoru se vlní v jemných křivkách kopce. Skupinky stromů se shlukují do skutečného lesa, na jehož konec odtud člověk nedohlédne. Ve vzduchu krouží káně. A za ním další. Holubi pod nimi s prudkým máváním křídel hledají úkryt. Tóny se proměňují. Z půdy barvy jater rozčesané prsty obrů vyrůstají různé druhy obilí. Občasné louky září pastelovými barvami. Živé ploty jsou husté a nepravidelné, což slibuje, že to v nich kypí životem. Prastaré stromy navozují klid, stojí tu jako přísní strážci dřímající v rozích luk. Pod jejich svalnatými větvemi přešlapují karamelové krávy s čokoládovými skvrnami. Nad tím obrazem se prašná bílá oblaka rozpadají na kupovité mráčky nadýchané jako vata.

Ten rozdíl mezi *tam* a *tady* Toma zarazí. Stejně jako když sem poprvé přijel na prohlídku. Zbytky jeho myšlenek odplují na stínu mraku, který se sune přes strmý kopec. *A podívejte se támhle!* Mezi jasany se tyčí věž vesnického kostelíka, stoupá do modrého nebe a evokuje atmosféru interiérů ozářených ohněm, citrusového chmele, pečeného vepřového, kouřem vyuzených

trámů, sov, netopýrů, skákajících jelenů, zurčících potoků, zelených cest, mlýnských kol, houpaček a zvonků. To musí být vesnice Eadric.

Tohle je prakticky jiná země a on je přistěhovalec shlížející přes zábradlí velké bílé lodi; jeho mysl je jedno velké oko, které nasává světlo, vybírá si snové detaily a vychutnává si je.

„Tak jsme tady,“ řekne Fiona unaveně a přeruší manželovo rozjímání. „Jsme na místě.“

Za špinavým čelním sklem z úzké uličky temně vyhlíží starý dům. *Domov*.

Bledá šmouha Graceyiny tváře se přiblíží, když štouchne Toma do ramene, aby otce přiměla věnovat se jí.

„Něco, co začíná na D,“ řekne konečně Tom.

Gracey se nadechne, chvilku mlčí. Kroutí hlavou ze strany na stranu. „Deka? Dlažba!“

„Dům duchů?“ zkusí Fiona.

Od chvíle, kdy opustili byt, který si osm let pronajímali a který byl pro Gracey dosud jediným domovem, toho Fiona moc nenamluvila, jen se starala o dceru: svačina, zábava, rozptýlení. Vyrazit s ní na cestu delší než třicet minut vyžaduje pevné nervy, hluboké dýchání a chvíle o samotě se zavřenýma očima. Ale teď se Tomova žena usmívá. Tak trochu.

Auto zpomalí. Tom se zasměje. „Domov!“ Gracey se rozzuří. „Vůbec jsi mi nenapověděl!“

„Jste trdla, obě dvě!“ Tom dojede až na konec příjezdové cesty, odkud vidí do předzahradky. Obdélník zarostlý vysokou trávou a trnitým plevem s neudržovanou zídou, ohraničený rozbitým asfaltem.

Střecha, flekatá a porostlá mechem, připomíná tulácký klobouk prožraný moly. Proti obloze se rýsuje v nerovných liniích, jako by ji nakreslilo dítě, kterému ujelo pravítko. Hřbet střechy je vroubkovaný jako zuby staré pily a přechází v pilíř překvapivě stabilního komína.

Dvě patra obvodových zdí pod ní jsou pokrytá nazelenalým štukem, který je místy děravý a odhaluje bledě červené cihly těla budovy. Okenní tabulky, zakalené vrstvou prachu, se zdají být k odpolednímu světlu lhostejné. Ani slunce nedokáže proniknout sklem a vysvobodit interiér z věčné noci. Rozcuchané strniště keřů, které se divoce vzpínají ke slunci, se rozestupuje až u verandy.

Přímo před kapotou auta, ještě než se cesta stočí z kopce k vesnici, stojí u obrubníku karavan, jehož špinavé zadní panely překáží Tomovi ve výhledu. Stav vozidla naznačuje, že ho tady někdo zaparkoval už před desítkami let. Když tu ale byl na prohlídce a měření, ten starý karavan zde nestál.

Ruční brzda zafunguje jako startovací pistole. Spony bezpečnostních pásů se rozepnou. Fiona si poposedne a odsune Graceyinu chňapající ručku, aby dceři odepnula pás ze spodní části dětské sedačky. Gracey na přezku nedosáhne, ale přesto se ji vždycky snaží nahmatat.

Aspoň že se Fiona usmívá. Je tomu rád, i když to dělá jen proto, že je odhodlaná ho podpořit a být šťastná spolu se svou rodinou. „Už vím, jak budeme trávit příštích pět set víkendů,“ řekne.

„Co jinýho bysme dělali?“

„Něco zábavnýho.“

„Tohle bude zábava. Budeme to tady proměňovat. Vytvářet si vlastní budoucnost.“

Gracey, která je pořád ještě v autosedačce, ale teď už volná, takže se vrtí, zvedne svého plyšového tučňáka, aby na dům viděl.

Kokršpaněl Archie, nadšený, že je kodrcavá jízda autem u konce, se drápe z košíku v prostoru pro nohy. Okamžitě vycítí Graceyinu radost a energii a vyleze Fioně na klín, jako by chtěl taky vykouknout ven. Pak se ale zmateně podívá z jednoho pasažéra na druhého, úplně nechápe napětí, které kolem něj panuje, ale je spokojený, že mají jeho páníčci lepší náladu.

„Bydlela tady čarodějnice?“ zeptá se Gracey, zatímco společně s tučňákem Waddlesem podrobuje *domov* bližšímu zkoumání.

Tom se usměje. „Mamko, co se v materiálech z prohlídky psalo o čarodějnicích?“

„Na zprávu o důkazech nadpřirozena jsme neměli dost peněz.“

Gracey se zamračí a sklouzne pohledem od táty k mámě.

Fiona políbí Gracey na vršek teplého čela a zaboří nos do jejích kaštanových kadeří. „Ne, Gracey, zlatíčko. Je tady vlhko, shnilé okapy a římsy, zrezivělé výztuže stěn. Odpady a elektroinstalace jsou v háji. Budeme potřebovat nový kotel a střechu. Pro začátek. Ale čarodějnice? Ty tady nejsou. O tenhle dům se jen dlouho nikdo nestaral a díky nám bude zase spokojený.“

Ta myšlenka Gracey nadchne.

Tom otevře dveře na straně řidiče. Vystoupí a Gracey se mu vykulí do náruče. Políbí ji na čelo.

Protože se chce postavit, vymaní se z jeho objetí. Rozběhne se a pak zpomalí, aby se prodrala hustým porostem před domem, žvatlá na svého tučňáka a nese ho nad hlavou. Archie jí svými dráčky klope v patách.

Fiona vystoupí z auta jako poslední. Stojí v otevřených dveřích, dívá se na dům a její obličej je protáhlý, jako by mu pouhý pohled na nemovitost přidával roky. Tom svou ženu pozoruje a vidí, jak se její pozornost okamžitě obrací k pyšnému sousednímu domu; nad vysokým živým plotem, který odděluje předzahrádky, se tyčí první patro s dokonalou střešní klenbou.

Když Fionin úsměv zvadne, Tom cítí, že ji tak trochu ztrácí, což v něm vyvolává úzkost, která mu téměř trhá srdce.

Dům sousedů viděl a zatoužil po něm už třikrát. Naprosto bezděčně vyzařoval idylické kouzlo anglického venkova. Splněný sen. Pohádková chaloupka za neudržovaným živým plotem, který na jejich straně klesá k zemi.

Za hranicí z listí je slyšet ostré cvakání ocelových zahradnických nůžek, i když zahradníka vidět není. Asfalt silnice tmavne pod dopadajícími kapkami vody z rozstřikovače, přesto Toma a jeho rodinu nikdo nepřichází pozdravit.

Při první návštěvě k vedlejšímu domu zašel, aby se sousedům představil. A i když tušil, že jsou doma, nikdo mu neotevřel. Možná byli venku za domem. Vybavuje si však, jak ho zarazila přední zahrada, jejíž bujná krása ho upoutala a polekala zároveň. Připadal si ošuntělý a nesvůj, jako by se najednou ocitl na místě, kam nepatří, nebo se pohyboval mezi lidmi z jiné vrstvy ve špatném oblečení. A tak si oddechl, když sousedé neotevřeli a na zvonění u vchodových dveří nereagovali.

Gracey přestane dovádět a mrští tučňákem směrem k vedlejšímu domu. „Já chci bydlet támhle.“

Fiona se přidušeně zachichotá.

Tom, který je bezelstnou poznámkou čtyřletého dítěte na okamžik zasažen a nedokáže skrýt ublížený výraz, se usměje. *A teď ještě dcera.* Mrkne na Gracey a vesele zavrtí prstem. „Víš co? Až náš dům bude hotový, bude...“ *Ještě lepší? Stejně hezký?* „Ještě lepší.“

Zvedne svůj smartphone. „Pojďte sem. Uděláme si selfičko. Fotku před. A až bude dům opravený, uděláme si další fotku po.“

Fiona zvedne obočí. „Doufám jen, že na tý druhý fotce nebude mít Gracey šedivý vlasy.“

Ještě pořád se oba se smějí, když k nim Gracey přiběhne a vrazí do nich.

Tom si nachystá telefon. „Na tři, díra na peníze. Připravený? Tak jo. Jedna. Dva. Tři...“ Celá rodina společně vykřikne: „Díra na peníze!“

Fiona a Gracey se vymaní z Tomova objetí a prokličkují mezi trsy plevelů vyrůstajícími na vyšlapané cestičce, aby se dostaly na křivolakou verandu a ke schovaným vchodovým dveřím.

Tom se zdržuje před domem kvůli tlumeným hlasům ozývajícím se zpoza košatého živého plotu. Neslyší, co říkají, a tak se vydá směrem k úzké uličce; kdysi polní cestě, kterou po staletí brázdili koně a povozy, než je nahradilo svištění a klouzání pneumatik po asfaltu.

Po téhle krásné cestě, kam mezi převislými větvemi stromů dopadají skvrny světla a stínu, budou v budoucnu chodit všichni tři společně, celá rodina. Procházkou do vesnice. Přestože už tady není žádný obchod ani hospoda, domy ve vesnici a jejich předzahrádky jsou také nádherné. Stejně tak řada domků, které se nacházejí níž v kopci svažujícím se do vsi. Jejich dům je poslední stavení na samém okraji. Jediná nemovitost v havarijním stavu.

Tom teď svou pozornost zaměří na tu hrůzu v podobě starého karavanu zaparkovaného u kraje cesty. V šeru stromového porostu mají jeho větrem ošlehané boky brčálově zelenou barvu. Za okny visí levné oranžové závěsy, rozpořbované srážením vlhkosti. Veškerý viditelný kov je posetý skvrnami rzi. Ohyzdný vrak. Nejspíš patří sousedům.

„Fi.“ Vidělas to? To tady předtím nebylo.“ Tom doufá, že se jeho hlas donese dostatečně daleko, aby přiměl zahradníky za živým plotem vystoupit s nějakým vysvětlením. Ale nikdo se neukáže. Trpělivé cvakání zahradnických nůžek pokračuje, jakoby v pasivním vzdoru vůči jeho přítomnosti. Tom udělá další krok směrem k sousednímu domu a neví, jestli se má nejdřív představit, nebo se rovnou zeptat na ten karavan.

Vyruší ho zvuk otevírajících se dveří. „Tati! Tati! Koukej!“

Archie šteká a nechce přestat. Nevypadá to, že by byl připravený jít s děvčaty dovnitř. Tom si je ale jistý, že mezi štěněcím poštěkáváním zaslechne zpoza živého plotu prudký nádech, takový, jaký dokáže vyvolat jen rozhořčení.

2

Jako nervózní hosté našlapující nejistým krokem, protože překročili práh cizího domu, se Tom a Fiona zastaví ve vchodových dveřích.

A vzápětí na ně z hlubokého hrdla dýchne svými ústy starý dům a z jeho tlejících útrob se vyvalí nepříjemno. Ztmavlé dřevo a omítka změkklá vlhkostí. Chemická a pudinková vůně barvy. Kořenitý pach prachu štipající v nose. Broskvově čpavková pachutí zvířecí moči, pravděpodobně kočičí. Plynný závan splašků, jakási jemná stopa, která se objeví a zase zmizí. A příliš mnoho věcí zvenčí je uvnitř. Studené, kompostové, podzimní vůně; poslední duchové obývající prázdné budovy.

Znepokojeně se podívají jeden na druhého. Pohledem přejdou dlouhý bílý kabel a prázdnou objímku na žárovku nad svými hlavami.

Fiona si sáhne na krk, polkne a kousek se posune, aby nestála přímo pod místem pro světlo. „Zajímalo by mě, jestli se nám někdy podaří vejít dovnitř, domů, a nemyslet na...“

Tomovi cukne v obličeji. „Koupíme nějaký hezký světlo.“

„Jo. Tím se to vyřeší.“

Sebevražda předchozího majitele zasáhla Fionu víc než jeho. Gracey o tom nic neví a nikdy vědět nebude.

Předpokládal, že smířit se s historií domu pochopitelně bude těžké, ale odsunout tragédii bývalého majitele na samé dno svých

myšlenek, zatímco procházel vyčerpávajícím procesem koupě nemovitosti, ho nijak nenamáhalo. Nikdy moc neuvažoval o tom, jak se bude cítit, až převezme dům, jehož předchozí majitel se oběsil v chodbě hned proti vchodovým dveřím. Ale ta náhlá a vynucená stísněnost prostoru, kde přestalo bít něčí srdce, mu teď vyrazila dech.

„Kvůli tomu to bylo aspoň o dvacet tisíc levnější,“ pronese Tom tišeji, než měl v úmyslu, takže jeho hlas zní chabě. „Na to musíme myslet. Ne na to ostatní.“

Fiona se na něj podívá, jako by nemohla uvěřit, co právě řekl, pak se zašklebí a dá mu pěstí do paže. „Taky pomohlo, že tady nikde není školka a místo střechy máme cedník. Nemůžu uvěřit, že jsem se k tomu nechala přemluvit.“

Tom se usměje. „Co mě to jen napadlo?“

Najednou se smějí jako děti tváří v tvář něčemu strašnému, čím se táhne nit neodolatelné absurdity. Fiona se k němu přituluje. Postupně se přestanou provinile chichotat, políbí se a pak se otočí, aby se podívali dovnitř, za jednoduchou šibenici z kabelu.

Temný jícen s holými prkny podlahy a hladkými stěnami se otvírá dokořán a pohled na něj se usazuje jako chladný stín. Tomovi připadalo, jako by stěny podpíraly nějaký těžký předmět, který je třeba zvednout a přenést hodně daleko.

Graceyiny nožky drhnou a narážejí o duté dřevo, jak nadšeně a s dupáním pobíhá po celé délce chodby. „Starý pokoj! Nový pokoj!“

Kousek od nich nenuceně prorůstá magnolie a obnovená soklová lišta poukazuje na záměry předchozího majitele. Jejich předchůdce se během krátké doby, kdy nemovitost vlastnil, pokusil vymazat minulá období, ale daleko se nedostal, stihl jen omítnout a vymalovat schodiště, podestu v prvním patře, obývací pokoj v zadní části a polovinu chodby. Náradí tu měl odložené, ještě když udělal ze žebříku poslední krok do prázdna.

„Polovičatý dům,“ zamumlá Fiona.

„Starý pokoj. Starý pokoj,“ oznámí Gracey.

V tmavé skořápce budovy stále straší mnoho příhod z její dlouhé historie. Stěny prvního pokoje přiléhajícího k vstupní chodbě jsou polepené tapetami s oranžovými a hnědými čtverci, vyhlížejí téměř psychedelicky. Tom do místnosti nahlédne – odřené lišty natřené silnou vrstvou barvy vanilkové zmrzliny, dřevěné obložení pokryté černí. Vypínač světla z matného skla vypadá jako miska na máslo. Kuchyň, koupelna a ložnice v patře nejsou o nic příjemnější ani přívětivější.

Všechno, na co se Tom podívá, vyvolává v jeho hlavě koloběh myšlenek. Nutkavě znovu vypočítává práci, kterou musí udělat vlastníma rukama, a zároveň práci, na níž si bude muset někoho najmout, což přestalo být únosné přesně ve chvíli, kdy složili zálohu – a utratili své celoživotní úspory. Aby se rozveselil, představuje si, jak na holé podlahy položí linoleum, vymaluje zbývající polovinu přízemí i všechny ložnice a obloží koupelnu. Všechno to, co rozhodně zvládne. Taky bude muset řešit vztlínající vlhkost v některých stěnách v přízemí, podle toho, co se naučil o omítání na YouTube. Je přesvědčený, že to dokáže.

Peníze od Fioniny maminky jako dárek do nového domu, částka, která je překvapila, protože by je nenapadlo, že by tolik dokázala našetřit, stačí tak akorát na zaplacení instalatéra, jenž namontuje nový kotel a vymění potrubí v kuchyni a koupelně, vydávající zvuky ponorky na mělčině.

Půjčka na rekonstrukci od banky, kde Fiona pracuje, musí pokrýt opravu nebo výměnu střechy, nové pojistky a elektroinstalaci. Okna budou muset počkat, až si je budou moci dovolit. Až bude zase mít práci.

Aby se udržel nad vodou, aby udržel nos a ústa nad rozbouranou hladinou těch nejhlubších a nejzrádnějších vod, v jakých kdy plaval – hypotéka, kterou si nemůže dovolit, na dům, jenž potřebuje všechno –, musí se v danou chvíli soustředit jen na jeden úkol. Jednu místnost a pak další. Jinak ho to pohltí, utopí

se. To si uvědomuje a v duchu opakuje pořád dokola. *Tohle je teprve začátek.*

„Čeká mě tady pár náročných dní. Skoro jsem rád, že teď nemám žádný zakázky.“

Fiona souhlasně přikývne, ale do očí se mu nepodívá, protože jejich finanční situace a představa, že mají jen jeden příjem, ji znepokojuje. Popojde a zády k Tomovi se zastaví ve dveřích do kuchyně. „Je vidět, kde mu došly peníze. Nebo to vzdal.“ Trhne sebou a otočí se k Tomovi. „Myslíš, že... že to udělal kvůli penězům?“

Podívají se na sebe. Tom varovně zvedne obočí. Fiona mu ten výraz vzdorovitě oplátí, protože se jí nezamlouvá, jak se jí snaží varovat, aby Gracey nezaslechla o domě něco *špatného*. Ona by se přece neprořekla.

Gracey s dusotem vyběhne z obývacího pokoje. „Jdu k sobě do pokojíčku. Pojď, Waddlesi. Ukážu ti, kde budeš spinkat.“ Utíká chodbou a za ní poletují chuchvalce prachu, které byly doteď uložené mezi prkny.

„Dávej pozor, kam šlapeš,“ upozorní ji Tom. „Ať se ti něco nestane.“

Gracey stoupá po schodech, její malé nožky jsou jako písky, kolena se zvedají do výšky a posouvají ji vzhůru. Plyšový tučňák Waddles se jí houpe v ruce. Archie, Graceyin další věrný společník, ji na schodech předběhne.

Tom se usměje. „Aspoň že Gracey tady vidí potenciál.“

Fiona si odfrkne. „Gracey by klidně bydlela v tom zdemolovaném karavanu, kdyby jí tatínek řekl, že je to hrad.“

Při pomýšlení na karavan před domem se do Tomových myšlenek znovu vloudí vlhká atmosféra domu a teprve dupot Graceyinych nohou v patře nad nimi přitáhne jeho pohled ke stropu. Dívčí hlásek je slyšet až dole, tlumený zdímem a dřevem, které ale nijak nezmírňuje její nadšení. „Tady se budeme koupat.“

Fiona si znovu stoupne vedle Toma. Jeden druhého přidržuje v polovičatém objetí. Vzájemně si pohlédnou do očí a opřou se o sebe čely.

„Zvládneme to, Fi.“

„Když se nic nepokazí.“

3

Otevřeným oknem proniká zvuk silného motoru auta. Následuje klapnutí zavírajících se dveří a hovor dvou tlumených hlasů.

Tom je příliš zaneprázdněný, než aby se tím zabýval, protože zrovna uvažuje, kterou místnost vymaluje jako první. Tady bude Graceyin pokoj. V přední části, v prvním patře s výhledem na alej se sloupořadím stromů. Bude se snažit ze všech sil. Nic jiného mu nezbyde, protože místnost je tmavá a od sedmdesátých let se tady nic nezměnilo. Komůrka, v níž je snadné si představit dřívějšího obyvatele, staršího muže, který si tu za bezesných nocí zarputile balí cigarety. Ten tabák dokonce cítí.

Mezi dlouhými obdobími, kdy budova zela prázdnotou, žádný z pěti předchozích majitelů ložnice nevymaloval. Možná proto, že nikdo nezůstal dost dlouho. Ta představa mu zatemňuje myšlenky strachem stejné barvy, jako je šero v místnosti. Možná existuje nějaký vážný a logický důvod, proč se dům nikomu nelíbil, a on ho má přímo před očima. Jako náznak vzpomínky, která se vznáší těsně za hranicí paměti.

Ne. Nech toho.

V domě teď bude všechno jinak. A ze všeho nejdřív v tomto pokoji. Barvy, zařízení, samotná povaha a duch toho místa. Jeho dcera, obklopená hračkami mezi stěnami zmrzlinově růžové barvy, kterou si Gracey přála, protože je už tři roky její nejoblíbenější, to tu znovu oživí.

Nadýchaná peřina na bílé posteli. Táhle bude domeček pro panenky. Knihovna tady, v nohách postele. Svit noční lampičky. Aby se cítila hezky. Tady bude vymýšlet imaginární světy pro medvědy a panenky. Tento pokoj se stane jevištěm budoucího divadla, kam budou rádi přicházet její přátelé.

Jeho malá Gracey tady pak bude vyrůstat a bude čím dál chytřejší, hračky a plakáty se budou měnit podle toho, co ji zrovna bude zajímat. Ale vždycky to bude její útočiště, kde bude snít, přemýšlet a odpočívat; útočiště pro jeho dítě, jeho děvčátko, dospívající dívku a možná i mladou ženu. Tom chce, aby ta místnost byla výjimečná, ještě víc než všechny ostatní v domě. Kromě všeho, co se od něj očekává – kolik by měl ve svém věku vydělávat, co má vlastnit, zajišťovat, být a dělat –, si chce být jistý, že Gracey je v bezpečí, zdravá a šťastná. Ten pokoj bude důkazem, jak moc ji milují a jak moc jim na ní záleží. Proměna jejich domova začne právě tady.

Hlasy venku se ztiší, ale tón nabere na příkrosti, jako by konverzace zvažněla. Slova Tom rozeznat nedokáže, ale má dojem, že se sděluje něco smutného. Přesune se k oknu, vrzání pod nohama tlumí koberec v barvě býčí krve, zaprášený a pokrytý pavučinami, přesto nezdravě vlhký. Podívá se ven skrz sklo, které je přes špínu téměř neprůhledné. Také tento úhel jako by se mu vysmíval, protože rozdíl mezi oběma předzahrádkami nemůže být větší. I mraky jako by se rozestoupily výhradně nad ostrým vrcholem sousední střechy, protože sluneční paprsky dopadají na vedlejší zahradu, ale na jeho vlhký, rozčuchaný trávník nedosáhnou. Tvar živého plotu na straně sousedů je dokonale pravidelný, jako by ho vytesal kameník. Je vidět jen kousíček trávníku, kulečnicková zeleň uprostřed duhy květin, seskupených jako šiky okrasných vojáků tvořících precizně uspořádané okraje. Až ho z exploze těch květinových barev začnou pálit oči. Z poletování včel a motýlů, kteří se zmítají v opilecké extázi, se mu zatočí hlava. Ale skrz ta křiklavá mračna vidí dvě ženy stojící na konci prázdné příjezdové cesty.

Ta starší musí být ženská polovina páru odvedle. Je malá a má na sobě volnou košili s rukávy ohrnutými k loktům. Neforemné šedé kalhoty má vykasané nad kostnatými kotníky. Je to staré pracovní oblečení, které zřejmě kdysi patřilo muži.

Stojí k Tomovi zády, má úzké tělo a boky. Nemá ani gram tuku navíc a její drobnou postavu drží vzpřímeně záviděníhodně rovná páteř. Štíhlé svalnaté paže přechází v zahradnické rukavice. Jen tmavé mikádo, které korunuje drobnou postavu, má tvar, který Tomovi připadá opravdu zvláštní, i když z této vzdálenosti a přes špinavé okenní sklo nedokáže říct proč.

Tělo sousedky se zdá být strnulé v jakési pyšné konfrontační póze, jako by se na mnohem vyšší ženu naproti sobě dívala s nedůvěrou. Návštěva, která zaparkovala černý mercedes na konci jeho příjezdové cesty. U sousedů ho nechat stát nemohla, protože jejich část obrubníku zabírá špinavý karavan. Možná proto, že byl jeho dům tak dlouho prázdný, jsou všichni přijíždějící k lidem odvedle zvyklí parkovat na jeho pozemku? Návštěvnice si jistě musela všimnout, že teď stojí na příjezdové cestě auto, které nemůže vyjet.

Tom přesune pozornost k řidičce mercedesu. Jak tam stojí vedle jeho sousedky, ani ty dvě ženy by se stejně jako oba domy nemohly jedna druhé podobat méně.

Návštěvnice je upravená a elegantní, oblečená pouze v černé a bílé. Formální oděv odkazující na obchod a peníze. Odhaduje, že je zaměstnána v bance nebo možná působí jako právnička. Lesklé havraní vlasy má sepnuté do drdolu na temeni úzké hlavy. Její postava je štíhlá a kostnatá, siluetu obepíná jako druhá kůže kostýmek šitý na míru. Pod lemem pouzdrové sukně se lesknou černé punčochové kalhoty, takže štíhlá lýtka vypadají vlhce. Jejich textura končí u lakovaných lodiček.

Když se výměna mezi dvěma ženami vyostří a vzdálenost mezi jejich tvářemi zmenší, Tom se trochu předkloní. „Nebud' zvědavý,“ pokárala by ho máma, kdyby ho viděla stát pár centimetrů od okna.

Sousedka podává ženě v černobílém igelitovou tašku a uhlazená fasáda návštěvnice rázem popraská vzrušením, které nedokáže ovládnout. Navzdory profesionálnímu vystupování podlehe neslušné dychtivosti a druhé ženě tašku vytrhne z ruky.

Jakmile věc přejde ze zahradnické rukavice do alabastrových prstů s vínově nalakovanými nehty, návštěvnice v kostýmku jako by měla co dělat, aby se radostí nerozplakala. Na důkaz vděčnosti dokonce sevře špinavou rukavici starší ženy. A v ní ruku, která, pokud se Tom nemýlí, byla nabídnuta jako by patřila královně.

Návštěvnice zasune prsty do tenké kabelky pověšené na hrnatém rameni. Vytáhne bílou obálku a podá ji starší ženě.

Z toho, co následuje, Tomovi přeběhne mráz po zádech. Je to podobný pocit, jako by byl nechtěným svědkem erotického okamžiku mezi cizími lidmi.

Elegantní návštěvnice se ohne v pase a políbí rukavici staré sousedky, své karmínové rty při tom přitiskne na hřbet špinavé látky. Navíc ani nespěchá, aby své lesklé rty odtáhla od hrubého materiálu, který se ještě před chvílí bořil do hlíny.

Potom se návštěvnice pomalu a uctivě ukloní, kotníky má překřížené, jako by dělala pukrle před panovnicí, která jí udělila nějakou zvláštní poctu.

Sousedka nad tou úslužností jen unaveně, snad i pohrdavě pokývá hlavou s mikádem.

Načež žena v kostýmku odejde. Nejistým krokem dotápe podél Tomova domu až ke svému mercedesu a našlapuje s přehnanou opatrností, jako by se bála, že upustí něco vzácného nebo křehkého.

Tom se zamračí a nakloní se ještě víc. Když narazí čelem do okenní tabulky, starší sousedka se rychle otočí.

Tom leknutím zamrká, až jeho zrak spočine na vráscité, ale zároveň urputné tváři té staré ženy se zdviženou bradou. Čte v ní výzvu k boji.

Než se nad tím stihne zamyslet, klesne do dřepu a do obličeje se mu nahnou horké rozpaky slídila přistiženého při činu. Necítí jen stud, ale i křečovitou obavu, dokonce strach, který si nedokáže vysvětlit.

4

Jeden by se z toho zbláznil.

Další ošuntělý pokoj s depresivní atmosférou. Špinavými okny proniká dovnitř cínové světlo, v němž se prohánějí hejna prachových částecek. Fiona se štítivě otočí a znovu si nevěřicně prohlíží to, co má být jejich ložnice. Prázdný prostor uvězněný mezi vybledlými žlutými tapetami, jehož hrany se ve čtyřech rozích vysokého stropu ztrácejí ve tmě.

V dálce, v dolní části zahrady, trčí rozmazaná spleť korun stromů. Les je jeden z důvodů, proč Tom po tomto domě tolik toužil: chtěl žít v prostředí, které obohatí Graceyino dětství, kde se bude moct nechávat okouzlit přírodou. Fioně se chce řvát smíchy.

Odněkud zevnitř domu se ozývá tlumený zvuk Tomovy vrtačky procházející omítkou. Ještě pořád je v předním pokoji, který bude patřit Gracey. Chce, aby se dcera zabydlela jako první. Fiona souhlasí. A v pauzách, kdy vrtačka utichne, napůl vnímá drkotání plastových koleček kočárku pro panenky, se kterým se její dcera právě prohání po holé podlaze v přízemí. Ještě pořád se té zábavy nenabažila.

Fionin pohled se však brzy vrátí k několika západkám, jež kdysi jistily dveře ložnice zevnitř. Napadne ji, jestli je to dílo posledního majitele nebo někoho, kdo dům vlastnil ještě před ním. Možná zde žila starší žena s chorobným strachem z nezvaných hostů?

Na holých pažích a nohou jí naskočí husí kůže. Aby se ohřála, přejde k radiátoru pod oknem a náznaku slunečního světla pronikajícího zvenku. Plnou náruč povlečení hodí na nejčistší místo, které na starém koberci najde.

Kolem okenního rámu zůstaly v oprýskaném dřevě prázdné otvory po šroubech, které ukazují, kde byla v oknech zevnitř připevněná prkna. Dvě z nich pořád ještě leží na podlaze. Sundal je realitní makléř. Předchozí majitel neměl rodinu. S Tomem ten polorozpadlý dům koupili od banky v dražbě. Měli štěstí, že ho získali.

Fiona se dotkne hmoždinky, která čouhá z omítky. „Chudák.“ V tom okamžiku pocítí vlnu únavy, která ji znehybní a zvláční její končetiny, zároveň jí ale ztěžknou kosti. Chce si sednout a zírat do prázdna. Nutkání, které přemáhá prakticky od chvíle, kdy vešli do dveří.

I když Tom tady brzy vymaluje a položí novou podlahu, ona potřebuje ložnici dočasně připravit, aby měli kde spát. Ale jak tady tak stojí, i to jí připadá jako příliš velká námaha. Vzdychne a zatouží se o něco opřít, aby se trochu vzpamatovala. Položí ruce na špinavý parapet. Pod dlaněmi ucítí píchnutí a křupnutí, sérii drobných explozí. Stačí letmý pohled a vidí hromady vysušených much a molů. Pomyslí na pavouky, kteří jich tolik vysáli na prach.

Opráší si ruce a zrovna si z prstu odlepuje malou černou nožičku, když její oči upoutá pestrá květinová paleta a intenzivní zlatavé světlo, které proniká přes povislý plot ze zahrady za sousedním domem.

Malé, úhledné stromky na druhé straně buď drží unavené dřevěné panely plotu ve vzpřímené poloze, nebo je tlačí na kolena. Korunami stromů se prohání mlha motýlů a včel hekticky poletujících kolem květinových záhonů a kamenitých ostrůvků s rašícími plumériemi, okrasnými travinami, keři ztěžklými vznešenými fialovými, sytě žlutými a šarlatovými barvami.

Přejíždí pohledem po celé té nádheře až do místa, kde se koberec bujně, rovně střížené trávy setkává se stěnou hustého lesa

ohraničující zadní část jednotlivých pozemků. A až tam vzadu, blízko lesa, ji na vedlejší zahradě zaujme jeden prvek. Kruhové jezírko s hladinou jako černé zrcadlo, lemované lesklým rákosím. Z obsidiánové vody vystupuje kamenná soška.

Fiona se předkloní a přimhouří oči, aby na zelenajícím se kamenný ornament lépe viděla. Je to usměvavý skřítek s dlouhýma ušima a nohama kolouška. Stojí na jedné noze a hraje na dřevěnou píšťalku.

A pak se její zasněný pohled náhle roztříští o dvě bledé šmouhy. Je nucena zaostřit na dvojici tváří. Sousedé.

Stojí tam s přehnaně rovnými zády a opětují Fionin pohled. Prostě se objevili uprostřed zahrady. Bez varování, jako domorodci v jihoamerické džungli. Teď stojí po stranách kruhové skalky, z níž k nebi vyrůstá vysoké kapradí, a zírají na ni. Muž se usměje, jako by ho těšilo, že ji přistihl, jak slídí. Žena, zrudlá potlačovaným vztekem, se zjevně zlobí, že se Fiona vůbec opovažuje dívat se na jejich dokonalou nemovitost.

Fiona se rychle a nervózně otočí ke své zahradě: tmavé, zarostlé, beztvaré, bez ptáků a motýlů. Vypadá jako zakletá.

Do jejího zorného pole vběhne Gracey. Malý Archie jí skotačí v patách, nadšený vůněmi nahromaděnými v neudržované trávě a vzpurných keřích. Vybere si místo a začne hrabat. To u něj Fiona ještě nikdy neviděla.

Přísné pohledy sousedů se na ni upírají dál. Do periferního vidění jí prostupují kostnaté ovály obou tváří, ženina brada se teď provokativně zvedá směrem k oknu, za kterým se Fiona chce skrčit. Raději by se dívala na Gracey a Archieho, ale ty dva nepokrytě zírající obličje jsou pro ni příliš silná káva. Otočí se a ustoupí do šera místnosti.

5

Tom se zastaví ve dveřích ložnice. Opře se o zárubeň, opráší si ruce od pilin, které má i na džínách a odhalených předloktích.

Jeho žena sedí na plastové krabici v místě, kudy se do domu zdráhá vstoupit šedé světlo. Utírá si oči papírovým kapesníkem. Kolem ní leží zmačkané povlečení a složené závěsy, které jako by tady zůstaly po nějakých uprchlících. Žádné další věci sem nepřinesla.

Zatímco upevňoval garnýže na stěny v Graceyině pokojíčku a pak v obývacím pokoji v přízemí, cítil Tom čím dál zřetelněji, že je jejich budoucí ložnice už nějakou dobu podezřele tichá. Ví, že Fiona přestala plakat, až když zaslechla, že se blíží jeho kroky. Je tady už dlouho, ale zdá se, že neudělala nic, aby místnost zútulnila. To ho překvapuje.

„Slzy štěstí z toho, že má naše rodina svůj první domov? Nebo slzy zoufalství?“

„Něco mezi.“

Tom k ní udělá pár kroků. Sedne si na podlahu vedle Fiony. Položí jí ruku na koleno. „Ale no tak.“ Přikryje jeho ruku oběma svými.

„Mám jen špatnou chvíli.“ Fiona se zamyšleně zadívá na špinavé okenní sklo.

Tom si zachmuřeně prohlíží strop. Rozčileně pokrčí rameny. „Já to chápu. Fakt jo. Je to síla. Jsme tady a já jsem taky úplně

vyřízenej. Ale tenhle dům bude skutečný domov. Možná vůbec poprvé.“

„Přijde mi úplně jiný, než když jsme se na něj byli podívat. Ještě horší.“

„Postarám se, aby vám tady s Gracey bylo hezky. Slibuju.“

„Já vím. Víím, že uděláš cokoli, aby to fungovalo. Ale utopíme tady všechny peníze, co máme, a pak ještě spoustu dalších, který nemáme. Asi to na mě prostě teď celý dolehlo a zaskočilo mě to. Jak to tady vypadá. Tak... unaveně. Zničeně. Smutně. Nikdo tady dlouho nebydlel.“

Tom se dívá na podlahu mezi svýma nohama. „Co se tady stalo v minulosti, se nás nijak netýká. Ten chlap měl deprese.“

Fiona varovně zvedne ruku. *Ne. Ted'ne.*

Tom změní taktiku. „Na tohle jsme celou dobu šetřili. Deset let, Fi. Dvě starý auta a jedna dovolená u studenýho moře. Zasloužíme si to.“

Fiona se mu spíš sesune na rameno, než že by se o něj opřela. Je jako nějaký šílenec, který zavedl svůj lid do pouště. Není cesty zpět. Rozhodnutí, které učinili, si vynutil během urputných měsíců, kdy jimi stejnou měrou zmítalo vzrušení a únava, zatímco je jeden realitní makléř za druhým provázel po stísněných bytech a zarostlých ruinách. Jejich rozpočet sotva stačil na byt na sídlištích v sovětském stylu, jaká obklopovala centrum města bez stromů.

„Mohli bysme žít na venkově. Proč by ne? Umím si to představit. Zařídím to.“

Jenže rozšíření oblasti vyhledávání vedlo jen k ještě větší nespokojenosti: vídali domy tísňící se podél zanedbaných rychlostních silnic. Každá nemovitost byla kompromisem v tom, co chtěli a potřebovali. Když přejížděl od jedné skličující možnosti, kterou si mohli dovolit, k další, na kterou by mohli ve své situaci dosáhnout, nevyhnutelně si představoval, jak na těch místech Gracey prožívá své dětství. Mladý život strávený na úzkých terasách mezi